

gik man ud fra den Opfattelse, at det nu gjaldt om at faa en saa lav Skatteprocent som muligt. I mange Kommuner ovre i Jylland gjorde denne Opfattelse sig gældende i de første Aaringer, og det følger af sig selv, at naar Ligningsmyndigheden gaar ud fra, at det gælder om at faa den mindst mulige Skatteprocent, benytter den ikke Fradragsreglerne i den Udstrækning, det var ønskeligt og nødvendigt. Det var for en stor Del dette, der var Aarsagen til, at Loven vakte stor Misfornøjelse mellem mange smaa Skatteydere. Men efter som Aarene gik, kom Sogneraadene mere og mere efter at benytte Lovens Regler, og derfor tror jeg ogsaa, det er rigtigt, at Misfornøjelsen ikke nu er saa stor — den er der endnu, og den er berettiget —, som den var i Begyndelsen.

Imidlertid tror jeg nok, det er rigtigt og ønskeligt, at Loven bliver af en større Elasticitet end tidligere. Forholdene ude i Kommunerne, selv i Landkommunerne, ere jo højst forskellige. I Kommuner, hvor der ingen Kapitalister eller særlig rige Folk er, men hvor Befolkningen hovedsagelig bestaar af Folk, som mere eller mindre maa betegnes som Middelstandsfolk, tror jeg, at man meget godt kan lægge en god og forsvarlig Ligning med de Regler, der nu findes i Loven. Derimod kan en Kommune, hvor man har enkelte meget rige Folk, ret vanskeligt ramme dem saa stærkt som ønskeligt. Dér ere Reglerne for snævre, der trænges til større Elasticitet. Jeg kan derfor tiltræde Grundtanken i det forelagte Lovforslag, men jeg tror dog, at man ikke behøver at gaa slet saa vidt som her, navnlig ikke med Fradragsprocenten. Denne er nu 65 og foreslaas forhøjet til 85, og navnlig behøver man ikke at gaa saa vidt, naar man som her foreslaar det frie Skøn forhøjet fra 800 op til 1,000 Kr. Naar man vilde forhøje Tillægsprocenten f. Eks. fra 25, som den nu er, til 40 og Fradragsprocenten fra 65 til f. Eks. 75, vil man efter mit Kendskab til de landkommunale Forhold kunne lægge en fuldstændig retfærdig og forsvarlig Ligning.

Købstædernes Forhold skal jeg ikke omtale, da jeg ingen Kendskab har til dem. Derimod vil jeg gerne pege paa en helt anden Vej end den, der er den nugældende, og den, der er foreslaaet her. Skulde man ikke kunne sætte et bestemt Fradrag for enhver Indtægt? For Indtægtsskatten til Staten findes der et saadant Fradrag, og det er nu for Landets Vedkommende 600 Kr. Hvis vi anvende

det samme Princip overfor den kommunale Indtægtsskat, vilde det sikkert virke bedre end alle de nugældende Fradragsregler, og jeg skal sige hvorfor. De mindre Indtægter i Landkommunerne, de under 800 Kr., forstaa Ligningsmyndighederne udmærket godt at give en klækkelig Nedsættelse, saa at de som Regel ikke blive ramte for haardt, derimod falder Skatten paa Indtægter fra 800 til 1,200 Kr. som Regel altid for haardt. Derved kommer Trykket i Kommunen til at hvile for tungt paa den mindre Middelstand. Her benyttes Fradragsreglerne næsten ikke eller ogsaa i meget ringe Udstrækning, og netop fordi Fradragsreglerne enten slet ikke eller kun i meget ringe Grad benyttes for disse Indtægter fra 800 til 1,200 Kr., vil en Mand med en saadan Indtægt komme til at svare en personlig Kommuneskat, der procentvis er den samme som af en Indtægt paa 3,000 Kr., og det er ganske uretfærdigt, og det bringer som sagt Trykket til at hvile for tungt paa den mindre Middelstand. Dette vil kunne rettes betydeligt, naar man fik et bestemt Fradrag i enhver Indtægt. Hvor stort det skulde være, tør jeg ikke udtale mig om. Det vil der kunne forhandles om. Maaske 600 Kr., som Fradraget til Statsskatten er, vilde være for meget, men maaske det kunde være 400 eller 500 Kr., det kan man jo altid forhandle om, hvis Tanken overhovedet kunde finde Tilslutning. Det Misforhold, der gør sig gældende i Landkommunerne for Indtægterne lige overfor det frie Skøn, gør sig, efter hvad der er oplyst i Bemærkningerne, ogsaa gældende i adskillige Købstadkommuner, men det vilde altsaa kunne fjernes, naar man gik den her antydede Vej, som jeg meget vil anbefale. Jeg antager, Forslaget vil blive henvist til et Udvalg, og jeg vil meget bede dette og den højtærede Minister om at stille sig velvilligt til Tanken. Selvfølgelig vil et saadant Fradrag ikke ene være i Stand til at klare Vanskelighederne, men jeg gaar ogsaa ud fra, at Ligningsmyndighederne ogsaa der udover maa beholde Retten til at forhøje og formindske de forskellige Indtægter. Jeg skal hermed anbefale Forslaget til velvillig Fremme.

Hauge: Paa de ærede Medlemmers Pladser ligger et Andragende fra Købstadforeningens Bestyrelse, dette Andragende støtter sig til en Resolution, der blev vedtaget paa Købstadforeningens Repræsentationsmøde den 10. December i Fjor. Resolutionen lyder saa-